

ROMAN TİK

Mustafa SOYUER

Benim aslanıma bak! Pırıl pırıl. Boyunu, biçimini sevdiğim. Ne kadar da yakışmış raflara öyle! Seni bu raflarda gördüm ya... Ölsem de gam yemem gayrı. Hem de başköşeye, Halid Ziya'nın yanına oturtmuşlar seni ha! *Aşk-ı Memnû*, *Kırık Hayatlar*, sonra da sen. Kader bile alfabetik işliyor bazen. Halil, Halid... Aynı saftayız ve yan yana durmuşuz. Şunun şurasında, Halid Ziya ile sadece bir harflik farkımız kalmış.

Hoop! Ne oluyor orada? Benim aslanımı sıkıştırıyor musunuz orada?

Haydi bakalım efendiler, şimdi hepiniz -Halid Ziya da dâhil- safları sıklaştırınız. Aslanım geldi çünkü. Ona şöyle genişçe bir yer açın. Yoo, hiç öyle ukala falan diye söylenip durmayın. Darılmaca, gücenmece yok. Sizin kadar bizim elimiz de kalem tutuyor. Hem bu raflar üstünüze tapulu mu? Artık aslanımla biz de varız. Bu rafların müşterekiyiz. *Aşk-ı Memnu*... Meşhur bir roman olabilir ama herkesin evladı da kendine kıymetli... Neydi o atasözü? Hani şu kirpili olan? Kirpi de neymiş! Aslan o, aslan!

O benim ilk göz ağrım, romanım, çatal karam, çingenem... Anlayacağınız efendiler, o benim her şeyim ama en çok da aslanım... Çocuğum o benim be! Daha ötesi var mı? Ben doğurdum onu. Annesi benim. Babası mı? Otuz beş senedir zihnimi anı artıklarıyla dölleyen herkes... Mesela sebepsiz yere beni terk edip giden sevgilim, işe yaramaz iş arkadaşlarım, bütün zavalılığıyla annem, gaddarlığı yüzünden dökülen babam, hatta alt kat komşum... Sonra canım kadar sevdiğim, cinim kadar hazzetmediklerim... Herkes bir parçası olur onun ama anneciği tek... O sadece benim aslanım. Ben doğurdum onu. Karnımda değil ama tam otuz yıl kafamda taşıdım. Otuz sene kafamda büyüttüğümü, tam beş senede ancak doğurabildim. Ne büyük sancılar çekti bana. Kendi biricik ama ikiz, hatta üçüz ızdıraplar yaşat-

tı anneciğine. Kaç gece, demirden ayaklarıyla tekmeleyip durdu beynimin duvarlarını. Muşta geçirdiği elleriyle yumruklayıp durdu alınımın ortasını. Gıkımı çıkarmadım. Hep sabrettim. El, hamileyken yeşil eriğe aşerir; ben, sarı tütüne aşerdim geceler boyu. Kaç sigaranın külü karıştı kelimerime; küllük, işlek bir tabut gibi, sigara cesetleriyle kaç kere dolup boşaldı. Kim bilir kaç kez yaktım parmak uçlarımı, izmaritler dudağıma kaç kez yapışıp kaldı. Kolay mı bir aslan doğurmak? Hem de kelime kelime... Bu uğurda kaç tükenmez kalem tükettim, kaç defteri italik kurşunlarla delik deşik ettim. Kalemler kaç kez dolup boşaldı elimde... Hesabını ben bile unuttum ama değdi. Yeleleri rüzgârda sallanan bir aslan getirdim dünyaya. Hep bu günü hayal etmişim. Onu raflarda göreceğim günü. Gördüm de. Boyuna, biçimi-ne kurban olduğum! Haydi bakalım, iyice sıklaşsın saflar.

Rafta nasıl da çitak duruyor. Nasıl da yandan yandan ittiriyor Halid Ziya'yı. Ha hah ha... Aferin sana. Hah, iyice yerleş oraya aslanım. Anan kurban yoluna!

Aşk-ı Memnû dediğin yüz küsur yaşında aslanım. Havası ondan. Sen henüz küçüksün. Yeni doğdun. Gözlerin bile daha tam açılmadı sayılır. Hele şöyle birkaç gün geçsin... Ayağa kalk şöyle bir... Sonra koşmaya başla hele... Tutabilene aşk olsun. Halid Ziya o vakit görececek seni. Şu gördüğün köhne raflar ne ki! Namın bir gün buralara sığmayacak. Kıtalar aşacak, denizler geçeceksin. Ölmeden önce okunması gereken bilmem kaç romanın en başında senin adını zikredecekler. Filmler çekecekler senden kopya ederek. Eleştirmenler seni yazmak için birbirleriyle yarışacaklar. İmza günlerinde, insanlar salonlara sığmayacak. Mülakat yapmak için gazetecinin biri gidip biri gelecek. En çok satanlar... Yok, bu olmadı işte. Benim aslanım kimseyi satmaz değil mi, sen ancak satışa gelebilirsin aslanım.

Al işte! Demedim mi?

Başlıyoruz işte. İlk görücüsü geldi bile aslanımın. Hem de sarışın mı sarışın bir kız. Gözleri de yeşil yeşil yanıyor. Raftan nasıl da kibarca çekip aldı seni. Halid Ziya'ya bak, nasıl kışkanıyor. Ha hah ha! Kız, pamuktan ellerini kapağında gezdiriyor. Korkuyor musun yoksa? Yapma, aslanlar korkar mı hiç! İzin ver; iyice sevsin kapağını, çevirsin yapraklarını, yeşil gözlerini şöyle bir döksün sayfalarına. Gözleriyle gördüğünü müsaade et, kalbiyle duysun. Bebek kokunu doya doya içine çeksin ki içine sinsin kızcağzın. Değil mi ama? Hem alışmanız lazım birbirinize. Biraz sonra bu sarışın kızın koluna girip bir meçhule doğru gideceksin. Sen artık onunsun. Eminim bir yudumda içecek seni. Bir yerlerde seni konuşacak: "Bir roman okudum

geçenlerde...” diyecek “Bir roman ancak o kadar olur. Âşık oldum resmen. Kahramanları hâlâ beynimde dönüyor. Nasıl etkilendim bir bilerseniz... Bazı yerlerinde gözlerim doldu doldu boşaldı, bazı yerlerinde ise en iri kahkahalarla güldüm. Tıpkı hayat gibi bir şeydi.”

Beğenilmek güzel ama yine de içimde bir burukluk var. Sanki seni cami avlusuna bırakmışım gibi... Sanki burada gizlenmiş de seni sahiplenecek hayır sahibini bekliyormuşum gibi... Hayır, sen hep benim aslanım olarak kalacaksın. Aramızda kalsın; onlar sadece kabuğu bilecekler, özün hep bende saklı kalacak. Bedenin şu sarışın kızın yastığının altında kıvrılacak ama ruhun benim koynumda yatacak.

Alışman lazım bunlara aslanım. Sen artık sadece benim sevimli çocuğum olmayacaksın. Herkesin her şeyi olacaksın. Yerine göre birinin kocası, birinin kardeşi, birinin ağabeyi, birinin sevgilisi... Kim neyi olmanı istiyorsa o olacaksın. Kaç kişi dokunduysa yapraklarına, o kadar kılığa bürüneceksin. Yeni yeni anlamlar yükleneceksin sırtına. Biliyorum, yükün ağır. Yoruldukları yerde kulağından tutup kıvrılacaklar. Belki sakar birinin eline düşeceksin, üstüne kahve falan döküp kelimelerini haşlayacak. Bir başkası cümlelerinin altını sivri uçlu kalemlerle derince oycak. Sayfalarının arasına ayrıçtan ayrılıkların gireceği günler de olacak ileride. Bunların hepsi de mümkün. Üzülme. Her şeye rağmen bin yaşına da gelsen sen hep benim ilk göz ağrım, küçük bebeğim olarak kalacaksın. İkimizin adı da aynı cümlelerin öğeleri olacak.

Bak bak! Sarışın kız, arka kapak yazısını okuyor. Nasıl da ciddi... Gözlerini kırpmadan...

“Genç yazar Halil Ragıp’ın ilk romanı... Yazar daha ilk romanıyla roman sanatına yeni bir soluk getiriyor ve roman sahasında kalıcı olacağına dair işaret fişeğinin fitilini ateşliyor.”

“Kim demiş ayrılık derttir diye? Bazen en büyük dermandır ayrılık. Bizim için de öyle. Ağrıyan bir dişin sancısı olmaktansa birbirimize, bu diş çektirip kurtulmak en iyisi değil mi? Dişçi kerpetene asıldığında canımız yanacak muhakkak ama hepsi on dakika sürecek bir acı. Gerisi, ebedî saadet... Sonra birkaç gün, dilimizle ağzımızdaki boşluğu yoklayıp duracağız. Dişin eksikliğini derinden hissedeceğiz fakat bir zaman sonra yeri iyileşecek, dilimiz alışverişecek o boşluğa. Dilim varmıyor ama belki yeni bir diş bile taktırırsın eksilenin yerine ama kadim dişinin tadını verir mi hiç eğreti olan. Vedalar ağırlı oluyor, evet. Diyorum ki keşke vedalar için de narkoz

icat edilmiş olsaydı... Bir diş gibi... Anla beni ne olur. Ayaklarımıza henüz hükmümüz geçiyorken...”

Ayrılıkla ağrıyan diş çektirmeyi birbirine benzetmek nereden gelmiş aklıma? Zekice değil mi aslanım? Halid Ziya kesin kıskanmıştır. Ha hah ha... Ya dişin bıraktığı o boşluğu, diliyle yoklamak... Pes doğrusu! Aferin bana. Şu cümleleri kim okusa ayrılacağı yoksa bile, ayrılacağı gelir be! “Haydi, ayaklarımıza hükmümüz henüz geçiyorken...” Bu da güzel laf doğrusu... Cümlelerin eksiltildiği olması da ayrı bir hava katmamış mı? Eksik bir şeyler bırakmışım ayrılıktan geriye ama ne? Onu da seni ellerinde tutan sarışın kız tamamlayacak artık. Her şeyi yazar söylerse bunun ne anlamı olur.

Editör de tam yerinde kesmiş hani. Editöre de aferin. Merak duygusunu kır at gibi şaha kaldırmış. Eminim sarışın kız şimdi kendi kendini yiyordur. Beyninde onlarca soru, oradan oraya dörtnala koşuyordur. “Bu muhavere-nin öncesinde neler yaşandı? Gerçekten ayrıldılar mı acaba? Ayrılık noktasına nasıl gelindi? Müsebbibi kim bu ayrılığın? Kadın mı yoksa adam mı? Bu sözler kadının ağzından mı yoksa erkeğin ağzından mı döküldü? Öyle ya ayrılmak dediğin işteş bir fiil... İşteşlik eki almasa bile işteş fiil... Mutlaka taraflar olmalı ayrılığın. Hani “Ayrıldım gülüm senden.” diyor türkü. Ayrılmak için demek ki en az bir güle ve bir de bülbüle ihtiyaç var. Belki de bu romanda anlatılan ayrılık, tek taraflı bir feshedıştır. Olamaz mı? Bunun gibi daha bir yığın soru... Cevaplarını merak ediyorsun değil mi sarışın kız? Cevaplar kucağında tuttuğun o aslanın dilinde. Benim beş senede harf harf didindiğim soruları, sen beş liraya, beş saatte cevaplayacaksın. Daha ne olsun. Haydi, götür de bir an evvel cevaplamaya başla.

O da ne! Ne yapıyorsun!

Sarışın kız, safları sıklaştırıyor geri. Aaa! Aslanımı aldığı yere geri bırakıyor. Halid Ziya'nın yanına... Burnunu kıvrıyor bir de şuna bak. Ya yüzünü ekşitmesi... İnanamıyorum, beğenmedi aslanımı. Halid Ziya kıs kıs gülüyor oradan. Mai hayaller... Siyah gece... Tam olarak böyle miydi?

İyi de ben tam beş sene... Aslanım... Kül döküldü diyorum kelimelerini. Annesi benim... Babası... Ağrıyan diş gibi... Henüz hükmümüz geçiyorken ayaklarımıza... Aferin bana..! Editöre lanet olsun!